

Artikelarkiv Arvesølv 2019

”Ulla”s tragiske forlis ved Lindø

Af Ove Eriksen

Det var lørdag 19. september 1942, klokken nærmede sig 16. Den lille jolle ”Ulla” var sejlet ud gennem Odense Kanal og var nu nået ud i Odense Fjord. Ombord var 2 personer, begge medlemmer af KFUMs søspejdere i Odense, den 35-årige maskinmester Axel Eduard Simonsen og den 15-årige buddreng René Weber Albertsen. De skulle til øen Flintholm for at udlægge posten ”Oluf Baggers Skat” til brug for et orienteringsløb, som søspejderne skulle gennemføre den følgende dag.

Det havde været hårdt vejr hele dagen og nu, hvor jollen var kommet fri af Kanalens beskyttende sider, føltes vinden meget tydelig. Faktisk havde Simonsen fået tilbudt at kunne bruge søspejdernes søstærke, 15 tons kutter ”Fancy” til turen, men han havde afvist tilbuddet: ”Vi er jo kun os to, så ”Ulla” er tilstrækkelig”. Axel Simonsen var helbefaren sømand, der havde sejlet på de syv have, men trods sin erfaring, tyder alt på, at han har undervurderet elementerne, for ”Ulla” blev beskrevet som en spinkel, åben sejljolle, der ikke kunne tåle stærk sø. Den havde desuden allerede 2 menneskeliv på samvittigheden.

KFUMs søspejdere i 1939. Nr. 2 fra højre er Axel Simonsen

Tidligere tilhørte jollen De Gule Spejdere i Odense, og i weekenden 6.-7. juli 1940 var 3 af korpsets søspejdere på en langtur, hvor de overnattede på kysten uden for Gabet. På vejen hjem opstod en voldsom storm (i avisen beskrevet som en ”taifun”), der kæntrade det spinkle fartøj. En af de tre blev mirakuløst reddet, men to spejdere omkom. Ulykken betød, at De Gule Søspejdere blev nedlagt, og jollen foræret til KFUMs Søspejdere, der var oprettet i 1939.

Til turen denne 19. september undlod Axel Simonsen ydermere – i strid med forskrifterne – at medbringe flydende materiel (kapokbælter og redningskranse). Med andre ord: scenen var sat til en katastrofe.

At René Weber var med på turen skyldtes en ulydighed fra hans side. René’s far i Marstal var død, og han boede på Baumgartensvej i Odenses Skibhuskvarter hos sin farfar, der var mangeårig skibsfører på rutebåden i Odense Kanal. Om formiddagen bad farfaren René om ikke at tage med på turen på grund af det hårde vejr. Det lovede han, men ud på eftermiddagen sagde han, at han ville cykle ind og hilse på Axel Simonsen, og det endte med, at han alligevel deltog i turen, trods sit løfte til farfaren.

”Ulla” nærmede sig kysten ved Lindø, og på stranden stod to fiskere, brødrene Marius og Kristian Petterson, og iagttog jollens færden på det urolige vand. De var klar over, at der kunne være alvorlig fare på færde, og snart blev deres bange anelser til vished. En kraftig byge med både regn og hagl ramte det lille fartøj, der blev hvirvlet gennem bølgerne, drejede rundt for et stormstød, blev kastet frem og tilbage, og lige pludselig nærmest slynget ned i bølgerne for øjnene af de to fiskere.

Fiskerne handlede hurtigt. Heldigvis var der installeret telefon hos Pettersons på Lindø, og herfra blev Falcks Redningskorps i Kerteminde og landbetjent Rasmussen i Mesinge, alarmeret. Brødrene Petterson og to andre fiskere, Martin Eriksen og Hans Christian Nielsen, satte omgående en båd i vandet og roede ud til ulykkesstedet. Til trods for, at de var fremme i løbet af få minutter, var der ingen spor, hverken af de ombordværende eller båden – kun et lille søkort, der flød i vandet, gav sit tavse vidnesbyrd om den tragiske hændelse.

Snart kom flere fiskere til for at hjælpe med at søge, og da Falcks Redningskorps kom frem med deres redningsgrej, kom der gang i eftersøgningen. I løbet af aftenen fandt man liget af Axel Simonsen, der blev bragt til Odense Amtssygehus, hvor han blev identificeret af et par unge søspejdere.

Marius (bagerst) og Kristian Petterson i smult vande. Passagererne i båden er deres husbestyrerinde Aase Skyt Pedersen (senere gift Eriksen) og hendes søn, Arne.

Der var imidlertid intet spor af René.

Den præcise årsag til kæntringen kunne endnu ikke fastslås, da båden ikke var fundet. Vandet var meget grumset, og desuden var ulykken sket i den dybe sejlrende. Natten mellem søndag og mandag slog vinden om, båden rejste sig på havbunden og et lille stykke af masten kom til at rage op over vandoverfladen. Det viste sig, at båden stod på 12 favne vand (svarende til ca. 23 meter).

Stedet, hvor kæntringen var sket, var kun et ganske kort stykke ude i sejlrenden. Havde de to ombord blot været i stand til at svømme få meter ind mod land, ville de være på fladstrand, hvor vanddybden ikke var mere end ca. halvanden meter. Begge var angivelig dygtige svømmere, men iført olietøj, søstøvler og sydvest, var svømning næsten udelukket.

Axel Simonsen blev begravet fra Odense Domkirke 24. september. Imens fortsatte eftersøgningen efter René, og 30. september blev han omsider fundet, ud for Boels Øre, ca. en kilometer fra ulykkesstedet. Han blev begravet i Svendborg 6. oktober.